

0722 531 385

646 518 1014

השבוע בקו

היכונא דבר יוחאי
פלאם פייערדינע שמועסן על
יום הנשב
ר"ג בעומר
מחשובי המשפיעים שליט"א
בשלוחה 30

ההתהוות

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

הלימוד היומי בספרי חסידות

לשבוע הבעש"ט
ספ"ה ק' כתר שם טוב

יום	סימן
ראשון	ער
שני	רעא
שלישי	ערב
רביעי	רעג - א
חמישי	רעג - ב

פרשת בהר ל"ג בעומר תשפ"ב / גליון ר"ז

זרה אפני נקודה מותק דא"ח כ"ק מוך אדמו"ר שליט"א

בראשית העבודה יש לקבל עלינו עול העבודות

בוזה"ק בפרשתינו מאריך שצריך האדם לקבל עליו עול העבודות להשי"ת, כמו השור שלפני שמתחילים לעבוד איתו לחרוש נותנים עליו עול, כדי לשעבדו למטרות הבעל הבית שלו, כמו כן צריך כל יהודי להשתעבד להשי"ת וליתן עליו עול העבודות של מלכות שמים, וכך לעשות רצון השי"ת.

ומי שעובד את השי"ת בלי העבודות אפילו מקיים תורה ומצוות, מכל מקום חסר בהמשכת הקדושה שיוכל להמשיך עליו על ידי קיום המצוות מתוך עול העבודות, וכמו שכתוב אותו תעבודו, שיש לעשות רצון השי"ת מתוך עבודתו. עכת"ד.

והדרך להביא עצמו ליראה את השי"ת, שזה משעבד את האדם להיות עבד להשי"ת הוא, שיתבונן שהשי"ת עומד עליו ורואה במעשיו, ואז על כל פנימם ירא מפני השי"ת כמורא בשר ודם שרואה במעשיו, ואע"פ שיש יראה יותר מזה, מכל מקום גם זה נקרא יראה, ויש להתחיל עם זה כמו שאמר ר' יוחנן בן זכאי לתלמידיו, יהי רצונך שיהא עליהם מורא שמים כמורא בשר ודם.

דרך נוסף להגיע לעבודתו הוא, על ידי שיכיר שהעולם אינו שלו, וכל אשר הוא רואה וכל אשר יש לו הכל מאת השי"ת הוא, והוא שלו, ואם כן אני בעל הבית כאן, אלא השי"ת הוא הבעל הבית כאן, ויש לי להתנהג כמו שהוא ציוה וכמו שהוא רוצה.

וזהו מצוות שמיטה "שבת לה" שהשי"ת צווה לנו על השדה שאנחנו זורעים וקוצרים ומרוויחים על ידה, לשבות פעם בו' שנים, להכיר כי לה' הארץ שהכל שלו, וכמו כן בכל שבת קודש נתגלה לנשמות ישראל הארה שהכל הוא של השי"ת, ואז אינה אתיחדת ברוא דאחד דנתגלה שהכל שייך לה' אחד, ואם כן אנחנו וכל אשר לנו שלו הוא.

ופסח נקרא גם כן שבת, כמ"ש "ממחרת השבת", דביציאת מצרים וקריעת ים סוף נשבת כל כוחות הסט"א, ונתגלה כי לה' המלוכה ומושל בעולם, וכל ישראל קיבלו מלכותו ברצון, ועכשיו בימי הספירה הגבוהה שלנו הוא להביא מעצמינו עבודתו להשי"ת, ובפרט בשבועות האחרונות "סוד ומלכות" יש להשתעבד למלכותו יתברך, עד שבשבועות נזכה גם למדריגת בן מקבלים התורה הק' כבן המחפש בגינוא דמלכא.

מקור: רעוא דרעיון תשע"ה; הדעה והדיבור שפ"ה

1000 גליונות לויכוי הרבים
נדבת הרה"ח ר' ישעיה אשר זעליני ברפ"י איינער שליט"א
לדגל התורה כתי למול טוב

1000 גליונות לויכוי הרבים
נדבת הרה"ח ר' שלום יעקב גליק שליט"א
לדגל התורה כתי כבודו למול טוב

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה דיבורי חסידות

לרדת אל הרפש

כלל גדול בעבודת השי"ת שאור היחוד הוא ורק הוא יכול להשפיע. כשאדם משפיע על חבריו הנמוך ממנו והוא לא מבין אותו בכלל, אין כאן יחוד אלא פירוד

חבריו. ועלינו להבין זאת: למה צריך לרדת אל הרפש כדי להשפיע?

ביחד נצא מזה

האמת היא שדברי הבעש"ט הקדוש עמוקים עד בלי די, ויש בהם עומק לפנים מעומק. אך כאן יבואו הדברים בשלשה רבדים פשוטים:

קודם כל, באופן הפשוט והנפשי: כשאדם מושלם בנושא מסוים בא לא מבין אותו בכלל. כל זמן שאתה לא תהיה איתו בניסיון, הוא לא ירגיש שאתה יודע מה עובר עליו ויכול לסמוך על דברך שיצליח לצאת מזה. גם לא תבוא עם העצות הנכונות לצאת מזה. אתה לא מתמודד עם זה ואתה רוצה להשפיע עליו זה לא ייתכן. זה אולי חשוב מאוד שאין לך את הנסיון הזה בכלל, אבל לא תוכל לעזור לי אם כן. רק אם אתה יודע מה עובר עלי, אז אוכל לקבל את עצותיך.

הרובד השני והעמוק יותר הוא, שכשאדם שאינו מתמודד עם נסיון פלוני מנסה להשפיע על חבריו לצאת מנסיון פלוני, אזי סוף סוף אין לו רצון עמוק אישי לצאת מזה. שהרי הוא נמצא מלכתחילה בחוץ. אם הוא מעולם לא אחר זמן קריאת שמע ולא מעלה על הדעת לאחר למצוה דאורייתא - הוא לא מרגיש דחף ורצון לתקן את הוולות. מדובר רק בנסיון השפעה חיצוני. מה שאין כן כשיש לו שייכות לנסיון הזה, אוי ההשפעה היא בצורת "בא נראה ביחד איך יוצאים מזה". זה מעמיד את ההשפעה בצורה אחרת של תיקון: של רצון עמוק לצאת מזה. במילים אחרות: אני מתקן את עצמי וזה כבר משפיע גם עליך.

רק מתוך יחוד

הרובד השלישי והפנימי, הוא שזוהי דרך היחוד. כלל גדול בעבודת השי"ת שאור היחוד הוא ורק הוא יכול להשפיע. הקב"ה הוא יחיד בעולמו, וככל שיש יותר יחוד ופחות פירוד - כך יוכל אורו האלקי להימשך עליו. כשאדם משפיע על חבריו הנמוך ממנו והוא לא מבין אותו בכלל, אין כאן יחוד אלא פירוד. יש כאן אמירה כאילו אני מתוקן והשני לא. ההשפעה שכוז לא ישכון בו האור העליון, אין בה את הכח להשפיע ולהאיר אורו האלקי.

אבל כשהמשפיע יורד ממדרגתו ומתחבר באיה שהוא אופן לעולמו של המושפע, ורואה את עצמו שווה עמו, והנסיון שמטריד את המושפע כבר מטריד גם אותו, וביחד הם מנסים לצאת משם - אם כי יש שם יחוד. אין אחד שמתנשא על השני, ושניהם מנסים למצוא את הדרך העולה בית קל, או אז ישכון באותה ההשפעה אור ה', ויש בה את הכח הסגולי להצליח.

וכמוכן, שכל האמור זה רק עם ההקדמה שאנו נשמות קדושות וטהורות ועלינו רק למצוא את הדרך לגלות את עצמנו. כי אם המשפיע ירד אל המושפע ויחשבו שניהם שהם בעלי חסרון במהותם, ולא יקלטו ששייכים לגמרי אל השי"ת וממילא יכולים לתקן כל חסרון שרק יהיה, הרי אין כאן יחוד אלא פירוד שבפירוד, כי שניהם נפרדים ח"ו, ומה הרווח אפוא מירידתו של המשפיע. הדרך הנכונה זה שאמנם המשפיע ירד למדרגת המושפע בבחינה מסוימת, אך מתוך הכרה שבעצם לא הוא ולא המושפע שייכים אל המדרגה התחתונה, אלא נמצאים שם כדי ללעות ולפעול משם נחת רוח להשי"ת.

המשגיח הזדעזע לשמוע שיש בחורים ששומעים קוויי נייעס, וכל מה ששומעים שם רחמנא ליצלן. "רבונו של עולם, איך ייתכן שכן ישיבה משכמו ומעלה יפתח אנו לנהרות הזבל הנשפכים שם?!", עמד וצעק על הסטנדר.

אלא שהדברים לא פעלו את פועלתם השלימה. הבחורים המאזינים משום מה לא התחברו לזעזוע שלו. והוא לא ידע כיצד יוכל להשפיע עליהם באמת.

בדרכו הביתה פגש את ידידו ר' נחום, והלה סיפר לו על התפתחות חשובה בעולם החינוך הנוגעת לו. "בקרן נייעס פלוני ופלוני עסקו בזה בהרחבה לפני יומיים, תוכל להאזין לזה", אמר לו ר' נחום.

פתאום מצא המשגיח את עצמו כמעט מקיש את מספר הקו. הנסיון היה ברור. היו לו את כל הסיבות שבעולם למה מותר לו להאזין עכשיו לקו. הוא נצרך לשלוף את כל הנשקים במלחמת היצר עד שהצליח להגיד ליצורו לא.

ואו, למחרת, כשחזר על הסטנדר על החרדה משמיעת קוויי זבל, זה נשמע כבר בצורה אחרת לגמרי. הוא ידע לתת כלים ונשקים להתגבר על היצר. זה כבר לא היה רק נוסח של "אני לא מבין את המאזינים בכלל..." זה היה נוסח של "בואו וננסה ביחד להתגבר על זה".

שתהא שוה עמו

המשל הזה מביא אותנו לאחד מיסודות ההשפעה והתוכחה על פי דרכו של הבעש"ט הקדוש. וכך מבאר בפרשתנו היבית אהרן:

"איתא במדרש כי ימך אחיך ומטה ידו עמך, הדא הוא דכתיב 'אשרי משכיל אל דל' כו', ומדבר מיצר הרע וכו', עוד איתא במדרש, נתון לדל אין כתיב כאן, אלא משכיל, הוי מסתכל אין לזכות בו". יש כאן שני מדרשים, הראשון אומר שהפסוק עוסק במלחמת היצר, והשני אומר שכדי לתת לדל צריך שכל היבית אהרן מחבר אפוא בין השנים, ומבאר:

"על כן כי ימך אחיך - פירושו: כי יהיה אחיך בירידה ותרצה להעלותו, ומטה ידו עמך - רוצה לומר: תראה שתהא שוה עמו, שיהיה בשוה עמך ואתה עמו, וזה נקרא ירידת המוחין. וכפי שאומרים בשם אדריק הקדוש ר' שלמה קארלינער ז"ל: כשרוצים להעלות אתם מרפש וטיט, אזי צריך לירד בעצמו לתוך הרפש עד מדרגתו של חבריו. וזוהו 'והחזקת בו' תחזק אותו. הדא הוא דכתיב 'אשרי משכיל אל דל' שוכני השכל לתוך הרל, כמו שכתוב 'משכיל על דבר ימצא טוב' - רוצה לומר: המשכיל בעל על הדבר האיק להמציא הטוב."

יסוד זה נאמר כמה פעמים בדברי הבעש"ט הקדוש ושונה רבות בספרי התלמידים אחריו: כדי להעלות ולהשפיע ולרומם את אחיך - אתה צריך להיות בבחינה מסוימת בדרגתו. ישנם סיפורים לרוב על צדיקים שכדי להשפיע על תלמידיהם נצרכו לרדת בבחינה מסוימת ממדרגתם, להיכשל בעוון קל שיש לו שייכות לעוונת של החוטא, כדי שתהיה להם אחיזה במדרגה התחתונה - רק כך הם יכלו לצאת משם ולקחת איתם גם את התלמיד.

השאלה הנשאלת היא: למה זה כל כך חשוב? למה אי אפשר להשפיע על אדם רק מתוך ירידת המוחין לדרגתו? מהו היסוד המיוחד שהבעש"ט הקדוש מנחיל אותנו בכך? זה הרי נוגע לכל אחד ואחד בכל ההשפעה שתהיה, אם בביתו, אם על ילדיו, ואם על

אלקות בכל תנועה

מה מתרחש כשהרבי ר' אלימלך זי"ע לובש את הגארטל שלו, שנשמתו של ה'ראפשיצער' זי"ע כמעט יוצאת אז מדיבוקות? ומה זה מלמד אותנו ללבישת ה'גארטל' או הליכה לחנות שלנו? המשך סעיף ג'

בשבוע שעבר התחלנו ללמוד סעיף ג': צָרִיךְ לְהִתְמַוָּתֵן בְּמַיְמוֹת שְׁלֵמָה, שֶׁשֶׁשְׂאָרָם מְנַעְנַע אֶפְלוּ בְּהַצָּבָה קַטְנָה, הוּא מְנַעְנַע עוֹלָמוֹת עֲלוֹיָנוּם וְהַיְיָשִׁים, כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַפַּעַל שֶׁם טוֹב ז'ל נִשְׁמָתוֹ בְּנִיזוּי מְרוּמִים, וְסוּד הַדְּבָר צָרִיךְ לְהִבֵּן בִּי הָאָדָם כְּלוּל מִכָּל הָעוֹלָמוֹת וְדִי לְמִבְיָן.

רבינו ממשך ואומר: וְאִם כֵּן שֶׁהָאָדָם כְּלוּל מִכָּל הָעוֹלָמוֹת, וּבְכָל תְּנוּעָה שֶׁלוֹ הוּא מְשַׁפֵּעַ לְכָל הַבְּרִיאָה, צָרִיךְ הָאָדָם לְאִמְלוּכֵי לְקַדְּשָׁא בְּרִיּוֹ הוּא בְּכָל דְּבָר וְדְבָר שְׁעוֹשֶׂה כִּי תְּכַלִּית כָּל הַבְּרִיאָה הִיא כְּדִי שִׁתְּגַלֶּה מַלְכוּתוֹ וְאַלְקוּתוֹ בְּרוּךְ הוּא וְבוּרָךְ שְׁמוֹ [כְּלוּשׁוֹ רְבִינוּ לְעִיל סְעִיף ב'], וְגִילוי כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ עוֹשֶׂה הָאָדָם בְּכָל תְּנוּעָה שֶׁלוֹ, וְלִכֵּן צָרִיךְ שִׁתְּגַלֶּה כּוֹנְנוֹ בְּכָל דְּבָר שְׁעוֹשֶׂה [לְהַמְלִיךְ אֶת הַקִּבְּהָ - הֵן דְּבָרֵי תְּרוּחָה אִו תְּפִלָּה וְהֵן בְּעֵשִׂיּוֹת הַמִּצְוָה - הַכֵּל שִׁיחִיה מִיּוֹעַד וּמְכוּוֹן לְאִמְלוּכֵי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל כָּל אֲבָרָיו וְהַנְּפָאָה - שֶׁעַל יְדֵי הַתְּרוּחָה אִו תְּפִלָּה אִו עֵשִׂיּוֹת הַמִּצְוֹת יִתְגַּלֶּה מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ עַל כָּל אֲבָר שְׁבוּפֹו. כִּי עַל יְדֵי הַמִּצְוֹת נִמְשָׁךְ חַיִּית וְאוֹר אֱלֹהֵי עַל רַמ"ח אֲיָבָרִים וְשִׁס"ה גִּידִים.

רבינו מוסיף ואומר שהאדם ממליך את הקב"ה על עצמו לא רק בתורה ומצוות אלא - וְאִפְלוּ בְּכָל מַחֲשָׁבָה דִּיבּוּר וּמַעֲשֶׂה שֶׁל דְּבָרֵי הַלְּיָן צָרִיךְ לְעוֹשֶׂת עִם מַטְרָה ז'ל הַמְּלִיךְ אֶת הַקִּבְּהָ עַל יְדֵי מַחֲשָׁבָה דִּיבּוּר וּמַעֲשֶׂה ז'ו.

עתה יבאר רבינו איך ממליכים את הקב"ה בכל מחשבה דיבור ומעשה - צָרִיךְ לְקַדְּשׁ לְדַבְּרוֹ וְלְמַחְשַׁבְתּוֹ שֶׁלֹּא יִצְאוּ מִפִּי סֵתָם דִּיבּוּרִים וּמַחֲשָׁבוֹת, אֲלָא שְׂכָל דִּיבּוּר וּמַחֲשָׁבָה שֶׁלוֹ יְהִי קְדוּשִׁים, וְלְהַבִּיא בְּכָל דְּבָר הַשְּׂגָת אֱלֹקוֹת שְׂכָל מַחֲשָׁבָה וְדִיבּוּר יִבְיִאוּ בְּקִרְבוֹ יוֹתֵר הַשְּׂגָת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְהַדְּרָךְ הַלְּיָעַד לִזֶּה הוּא - וְלְדַבְּקָ אֶת עַצְמוֹ אֶל הַשְּׂרָשׁ שֶׁל הַיְּבוּר וְהַמְּחַשְׁבָה, וְמָה הוּא הַשְּׂרָשׁ שֶׁל כָּל דִּיבּוּר וּמַחֲשָׁבָה? הַקִּבְּהָ! כִּי בְּכַף ה' יִתְבָּרַךְ הוּא מְדַבֵּר וְלְמַחְשַׁב וְנִמְצָא שֶׁהַקִּבְּהָ הוּא הַשְּׂרָשׁ שֶׁל הַדִּיבּוּר וְהַמְּחַשְׁבָה, וְלִכֵּן הוּא צָרִיךְ לְדַבֵּק אֶת עַצְמוֹ בְּכָל דִּיבּוּר וּמַחֲשָׁבָה אֶל הַקִּבְּהָ, וְעַל יְדֵי ז'ה הוּא מְמַלֵּךְ אֶת הַקִּבְּהָ עַל עַצְמוֹ. כִּי כַּאֲשֶׁר הָאָדָם מְשַׁיֵּג אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל פְּעוּלָה, הוּא מְמַלֵּךְ אֶת הַקִּבְּהָ עַל כָּל דְּבָר וְדָבָר שְׁעוֹשֶׂה, וְעַל יְדֵי ז'ה הוּא מְמַשֵּׁךְ מַלְכוּתוֹ עַל עַצְמוֹ וּמְמַלֵּא נִמְשָׁךְ עַל כָּל הָעוֹלָם.

משפיע: שלום וברכה יוסל. מה נשמע? איך הולך בבית? הכל כשורה?

יוסל: ברוך השם יום יום. יום יום ועסקי, יום יום וטירדותי. נסעתי היום עד אשדוד רק בכדי לסדר איה טופס בשביל המסכנות שלי. שוין, העיקר שהעניין ב"ה סודר על הצד יותר טוב, וברוך השם, שהכל הלך בנקל ובמהירות.

משפיע: גולן היש, עכשיו נוכל ללמוד בישוב גדול.

יוסל: אתה יודע מה? עכשיו אני נזכר בחקירה מעניינת שעלתה בראשי היום כשירדתי מהאוטובוס, חשבתי לעצמי ככה עם ירידתי, למה עשה הקב"ה שכששני בני אדם נפגשים הם צריכים לדבר אחד עם השני? למה אם בדיוק הזדמן לי לשבת ליד איה היימשה יוד, הייתי צריך בלמשך חלק גדול מן הנסיעה לגלגל שיחה שלימה עמו, אני עכשיו נזכר מה, כי אני חושב שיש קשר לסוג המחשבות האלו שהתחילו לטוטט בראשי, ללימוד המשותף שלנו בהדרכות הקדושות...

משפיע: יפה מאד, מסתבר מאד שזה קשור ללימוד שלנו. אבל מה כבר דיברתם שם כיכ הרבה זמן, היו חידושים?

יוסל: לא משהו מיוחד. אבל די נהנית, ההוא שהתיישב לידו הוא בקי וידען גדול, והתחיל לדבר מעניין לעניין, ווארט על הפרשה, ועבודת וסיפורים מצדיקים... זה אני מעניין כי בעצם אני לא תכננתי בכלל לשבת ולדבר, תכננתי לעצמי שעה שלימה של מנוחת הנפש, מחשבות שקטות ורגועות, לא היה לי כל כך סבלנות לשבת ולדבר, אבל בסך הכל בסוף היתה שיחה נעימה, גאנץ א גוטן פארברענג, ודי נהנית. אבל השאלה הזו שעלתה בי עם הירייה מהאוטובוס עדיין מטרידה אותי - מה המטרה בה שכאשר שני אנשים נפגשים הם צריכים לדבר?

משפיע: שאלה יפה. א שיינע חקירה.

יוסל: התחלתי לחשוב הרבה יותר. נניח מגיעים לבר מצוה או שמחה משפחתית אחרת, אי אפשר לשבת בשקט, נפגשים אחים וגיסיס, וישבים ומדברים על דא ועל הא. זה הדבר הכי נורמלי שרק שייך. הרי לשבת בודד עם פת תומס זה סוג של דאקאן. אבל מה המטרה בכל זה? מה הכוונה ביצירה הזאת? הפגש ולדבר... כדן כלל לא יוצאים עם חידושים מיוחדים... היתה שיחה נעימה, ותו לא.

משפיע: אתה בעצם שואל טוב, ומעורר נקודה למחשבה. ולדעתי נראה לי שגם בשבוע הזה נוכל למצוא בקטע שלמדנו היום, את ההסתכלות הכוונה על העניין. למדנו עתה את הדרכה ב' בסעיף ג' שצריך לְהַבִּיא בְּכָל דְּבָר הַשְּׂגָת אֱלֹקוֹת וְלְדַבְּקָ אֶת הַשְּׂרָשׁ שֶׁל הַיְּבוּר וְהַמְּחַשְׁבָה מָה פִּירוּשׁ הַדְּבָרִים? אֵיךְ עוֹשִׂים אֶת הַדְּבָר לְמַעֲשֶׂה?

יוסל: המשפיע שואל שאלות כאילו שהדברים הללו מכוונים אלינו... בשעה שלמדתי את הקטע הזה היה ברור לי שזה בכלל לא שייך אליי זה דיבוכים של צדיקים, מדרגות גדולות... בקושי הצלחתי להבין את פירוש המילות...

משפיע: רגע רגע, אם הבנת את פירוש המילות, נוכל בעור ה' להבין גם איך הדבר נוגע אלינו. כי הרי כבר דיברנו כמה פעמים שבשונה משאר ספרי צדיקים תלמידי בעש"ט שדבריהם לא כל פעם מכוונים אלינו, כי דיברו אותם לתלמידיהם לפי רום מעלתם, ואמרו את התורות לפי ערך השראת הקדושה ששרתה עליהם באותו זמן, אבל ההדרכות הללו הרי נתן המגיד מטשערנאביל להורות לנו את הדרך, הוא מודרך אותנו ומלמד דעות לעלות

ולהתעלות באמונת השי"ת ובכל עניני עבודת השי"ת. למעשה הוא מוליך אותנו טראט נאך טראט. צעד אחר צעד.

יוסל: נו, ואיפה פתאום מגיע כאן מדרגה גדולה כל כך? לְהַבִּיא בְּכָל דְּבָר הַשְּׂגָת אֱלֹקוֹת...

הסתכלות מלמעלה למטה

משפיע: הבה ננתח את הדברים, ונראה שרבינו לימד אותנו דברים ברורים ושייכים לכל אחד. נתחיל עם השאלה שלך. יש כזה טבע ששני אנשים נפגשים הם צריכים לדבר אחד עם השני. הבה נלך ל'שורש' - מי עשה את הטבע הזה? הקב"ה. אז זה לא סתם טבע שיש לאנשים, זה מציאות שהקב"ה ברא בעולמו, שבוודאי יש לזה כוונה ותכלית לכבודו יתברך.

יוסל: זה פשוט. זה היה ברור לי שהקב"ה ברא את הטבע הזה, ובוודאי יש לו טעם וחשבון למה ברא זאת. אני ניסיתי רק להתבונן מה באמת התכלית בזה? מה הטעם והכוונה בזה?

משפיע: בא דבר ברור. הרי אף אחד לא יבוא להסביר לך את הטעמים של הבורא בבריא. זה לא תדע לעולם, וזה גם מן הסתם לא מה שבאמת מציק לך. מה שמטריד אותך זה לא למה יש כזה טבע? אלא מה עושים עם הטבע הזה? מה היא ההסתכלות והגישה הנכונה למציאות הזאת?

יוסל: נכון מאוד. זה הרי מעשים ומקרים שקורים בכל יום. כל מיני מצבים כאלו בכל מיני אופנים. ולאחר שלומדים שלכל דבר יש שורש וכוונה, מתחיל להיות מעניין איך מתייחסים לזה? איך חיים את המקרים האלו באופן מרום יותר?

משפיע: אם אתה תופס את מה שאתה בעצמך אמרת עתה, תבחין שענינת בעצמך על השאלה: כי ראשית הכל צריכים לתפוס את זה לבד שלכל דבר יש שורש! אין טבע ומציאות בעולם שאין לו שורש למעלה, ושואן לו תכלית וכוונה עליונה לאיזה תיקון והמשכת קדושה אלקית בעולם. העבודה של האדם היא רק לזכור את השורש הזה, לחיות עם השורש הזה - וכדברי רבינו: לְדַבְּקָ אֶת עַצְמוֹ אֶל הַשְּׂרָשׁ שֶׁל הַיְּבוּר וְהַמְּחַשְׁבָה!

יוסל: תסביר ברור יותר מה הכוונה לחיות עם השורש הזה? אני מבין את מה שהמשפיע אומר, אבל חסר לי עדיין בהירות והסבר בדברים...

משפיע: קוק. אני הייתי מגדיר את זה, שזה הבדל אם מתייחסים אל הפעולות והמקרים 'מלמעלה למעלה' או 'מלמעלה למטה'. דהיינו, יש אנשים שעושים את הפעולות כאן בעולם הזה, הם מרגישים שהם עושים פעולות פשוטות, או אפילו מצוות ומעשים טובים, אבל הכל כאן בעולם הזה, ולצד זאת יש להם ידיעה והבנה שהם פועלים בזה ענינים גבוהים. נניח אדם הולך למכולת וקונה יין לשבת, הוא מסתכל על זה כפעולה גשמית פשוטה, אלא שהוא מכוין לעשות מצוה בפעולה הזאת, והוא מכוין לקנות יין לשבת, הוא זוכר שהוא עושה מצוה בפעולה זאת, אבל עדיין עצם הפעולה מוגדרת אצלו כפעולה גשמית פשוטה. זה כוונתי צורת הסתכלות 'מלמעלה למעלה'.

לאידך גיסא, מ' שמדבק עצמו אל השורש של הדיבור והמחשבה' מחשבתו בדבוקה בשורש! ההסתכלות היא מלמעלה למטה, יש עולם ששמו 'שבת', ובעולם הקדוש הזה יש אור ששמו 'קידוש',

והקידוש הזה נעשה דווקא על היין, והקידוש הזה צריך להאמר דווקא מנשה זו, ולכן צריך להשתלשל בעולם הזה מציאות כזו שהאדם הזה יקנה יין לשבת! זה צורת הסתכלות 'מלמעלה למטה' דהיינו שהוא רואה לפניו את השורש, הוא דבוק ועסוק בשורש, והוא מבין שמכח השורש הזה השתלשל מציאות מסוימת כאן למטה. האדם הזה כאשר הוא קונה יין לשבת, הוא בחינת הפנימית של הקב"ה הזה, והפעולה הזו מביאה עליו תוספת של השגת אלקות, כלשון רבינו וְלְהַבִּיא בְּכָל דְּבָר הַשְּׂגָת אֱלֹקוֹת!

החיות הפנימית של הפעולה

יוסל: אבל מה הכוונה שהוא משיג השגת אלקות?

משפיע: פשוט, הוא מתקרר יותר אל הש"ת על ידי הפעולה הזאת. הפעולה הזאת מרוממת ומקדשת אותו. הוא משיג על ידי הפעולה הזאת יותר קירבת אלקים. והכל למה? כי בכל פעולה שעושה עושה, ובכל דיבור ובכל מחשבה שהאדם חושב ומדבר, שורה בזה השכינה הקדושה, השכינה מחיה את הפעולה והדיבור הזה, וכלשון רבינו: כִּי בְּכַף ה' יִתְבָּרַךְ הוּא מְדַבֵּר וְלְמַחְשַׁב, דהיינו שעל ידי הפעולה או הדיבור הזה תתגלה מלכותו ואלקותו בכל העולמות. אלא מאי? זה תלוי אם האדם דבוק ועסוק עם החיצוניות של המעשה והדיבור, או אם הוא דבוק ועסוק עם הכח האלקי המחיה ומהווה את הדיבור, שהוא השורש של המעשה והדיבור הזה.

יוסל: בעצם על צדיקים מספרים כאלו דברים. כל מיני סיפורים על ענינים נפלאים שפעלו הצדיק על ידי כל מיני מעשים שלהם. יחודים גבוהים בכל תנועה שלהם. יש מעשה ידוע על הרה"ק מראפשיץ זי"ע שהתחבא בחדרו של הרבי ר' אלימלך זי"ע בשעה שחגר את עצמו בגארטל לפני התפלה, והאיר אור נורא וקדוש בכל סיבוב וסיבוב של הגארטל, עד שכמעט פרחו נשמתו של הראפשיצער רב זי"ע מרוב קדושה...

משפיע: בדיוק נקודה זו רציתי להבהיר לך! רציתי לומר לך שהצדיקים עשו את אותם הפעולות שאנו עושים, אלא שהם היו דבוקים בשורש המחיה את הפעולות הללו, ולכן המשיכו וגילו את האור והקדושה שיש בכל פעולה ובכל דיבור. זאת אומרת, שכל פעולה וכל דיבור נמשך מכח השי"ת המחיה ומהווה אותו, העבודה שלנו היא להיות דבוק כמה שיותר בשורש הזה, כמוכן שכל אחד לפי דרגה דיליה, וכל אחד לפי דבקותו בשורש הוא ממשך ומגלה את הקדושה.

יוסל: אני מנסה לתרגם את הדברים אל הנושא שהתחלתי בו. אם יש איה טבע אצל בני אדם, או שיש איה סיבה הגורמת שבני אדם ייפגשו וכדומה, יש לל זה שורש, והעבודה שלנו היא כאשר אני נפש עם עוד יחודי להיות דבוק בשורש, ולחשוב על זה ולהיות עסוק בזה... אפילו אם לא מבין מה בדיוק הסיבה לזה...

משפיע: אתה אומר טוב. אבל אני רוצה להוסיף ולהדגיש יותר. ברגע שהאדם מתרגל להיות עסוק עם השורש, הוא באופן אוטומטי מתחיל להבין ולהרגיש יותר מה נעשה כאן. אתה מבין? שני אנשים נפגשים, אתה יודע שהקב"ה הזמין זאת, וברור שיש כאן איה קשר בין שני נשמות אלו, ודווקא על ידי הקשר בין שניהם יכול לרדת ולהתגלות איה שפע של גילוי אלקות בעולם. והקשר הזה נעשה דווקא על ידי הדיבור ביניהם, ועל ידי כל מיני פעולות ומצוות הנעשים בתוך הדיבורים, כגון הזהירות שלא לדבר דיבורים אסורים, מצוות תלמוד תורה, ובלכתך בדרך, מצוות אהבת ישראל ונתינת הכבוד הראוי לכל בר ישראל.

וכנה וכנה כל מיני מעשים וצורות של קירוב בין שני נשמות אלו, שלפעמים כאשר צורת ההזדמנות ביניהם היא בשמחה משפחתית, נעשה הקירוב ביניהם עם תוספת אכילה וליגימה המקרבת, ובצירוף מצוות כיבוד אב או חמיו הנוספת לזה - כל אלו ממשיכים שפע רוחני וקדושה, מוסיפות אור וכללות נשמות ישראל הכלולות אחד מן השני, וכאשר שני נשמות מתוודעים יחד ומוסיפים על עצמם קדושה, מתוספת קדושה לכל כללות קומת נשמות ישראל.

יוסל: בעצם מה שהמשפיע אומר כתוב כאן בפירוש 'צָרִיךְ הָאָדָם לְאִמְלוּכֵי לְקַדְּשָׁא בְּרִיּוֹ הוּא בְּכָל דְּבָר וְדְבָר שְׁעוֹשֶׂה... וְאִפְלוּ הַבְּרִי הַלְּיָן...'

משפיע: אכן כן, כי זה נקרא 'לאמלוכי לקודשא בריך הוא' שהאדם עושה את המעשים שלו, לא בשביל עצמו, אלא בביטול אל בורא עולם, בכוונה להמשיך ולגלות מלכותו בעולם, וכל זה נפעל כאשר האדם מדבק את עצמו אל השורש של כל דבר, הוא בורר להיות עסוק ודבוק אל השורש המחיה את הכל. ומגלה בזה את הקדושה הפנימית הגנוזה בכל פעולה ובכל דיבור ומחשבה.

רבי שמעון לכל

למה דווקא רבי שמעון לכל ואפילו לפחותים? ומה השייכות בין הילולא דרשב"י ל'פסקו מלמות' של תלמידי ר' עקיבא? מה החשיבות הנשגבת שהבעש"ט הק' ותלמידיו מצאו ביהודים הפשוטים?

ב

הבדלי השגה מול אין סוף

לעזוב חיי עולם ולעסוק בחיי שעה, וכל מקום שנתן בו עיניו מיד נשרף, עד שיצתה בת קול ואמרה להחריב את עולמי באתם? חזרו למערכתכם, ואכן חזרו לשנה נוספת במערה, וידוע כי עיקר ההשגה זכו דווקא בשנה הזו, יותר מכל י"ג השנים.

כי אכן ביציאה הראשונה מהמערה, עדיין לא האיר כ"כ האור איך שכל יהודי אפילו זה הטרוד כולו בעסקי עוה"ז הוא התגלות נפלאה של אור ה', ולכן הוצרך רשב"י לחזור למערה לשנה נוספת להשלים את קומת מדרגתו המגלה שהקב"ה לכל ואפילו לפחותים, ואנשים הטרודים בעוה"ז אשר גם בהם מאיר חלק אלק ממעל באור מיוחד ונעלה, שגם עבודת הצדיקים אינה שלימה מבלעדי החלק שלהם.

ורק בתום השנה הנוספת התגלתה בשלימות מדרגת רשב"י אשר **'מה הקב"ה לכל ואפילו לפחותים כך רשב"י לכל ואפילו לפחותים'**.

ועל פי האמור שרק כאשר מתגלה האור הבלתי גבולי שבתורה, אז היא תורה עם נשמת חיים של אור אין סוף בנין גם את העומק שתלמידי ר' עקיבא פסקו ביום זה מלמות. כי המיתה רומזת להיפך מאור אין סוף, כי מיתה הוא עניין הסוף והגבול, ואורו ית' שהוא בלי שום גבול הוא חיי החיים. וכל זמן שלא היתה ההכרה הראויה (לפי ערכם) באור אין סוף היורד עד לתחתית המדרגות בלי שום הגבלה לכל נשמה באשר היא, זו היתה בחינת מיתה. ולכן גם אותו רב שזלזל במעשה לחם הפנים של היהודי הפשוט, נגזר עליו מיתה. אך כאשר התגלה אורו של רשב"י שאור אין סוף מאיר בו בלי שום צמצום והגבלות אפילו לפחותים, אז פסקו מלמות, ונשמת החיים של התוה"ק התגלתה לעיני כל חי.

ג

אם הגעת סימן שהזמנת

וזו השמחה הגדולה של כלל ישראל ביום זה, כאשר כל בעל נשמה מרגיש את האור שהתגלה ביום זה איך שהשי"ת ותורתו הק' יורדת לכל אחד מאתנו עד תחתית המדרגות.

והשמחה הוא בדווקא בהתכללות עם כלל ישראל מכל הסוגים והחוגים ומכל המדרגות, המתאספים יחד לעלות ולראות בהר הקודש, כי רשב"י מגלה לנו כי כל אחד מישראל בכל מצב שהוא, הוא חלק נחוץ בנחת רוח העולה לפניו ית' מהבריאה.

רבים מבין העולים ומתכנשים להילולא דרשב"י אפילו לא ידעו להסביר מה כל כך מושך את לבם לרבי שמעון, כי זה דבר שאינו תלוי בהסברים, זה תלוי ב'אבנתא דלבא' של נשמות ישראל המרגישות כי רשב"י הוא מקור החיות שלהן. וכמאמר העולם, 'אם הגעת לרשב"י, סימן שרשב"י הזמין אותך', כלומר, ההגעה הזו אינה תלויה בהסברים והבנות שכליות כל שהן, זה עניין של הרגש פנימי מעומק הנשמה המקושרת ברשב"י. ורשב"י מושך אותה אליו.

אֲשֶׁרֵינוּ מֵה טוֹב חֲלָמְנוּ בְּהִלּוּלָא דְרַבִּי יוֹחָאי.

מעובר מתוך שחיותו של המשפיע הנתי"ח בן ציון אפל שליט"א

אבל האור הזה מאיר לנו לא רק כלפי חילוקים בדרכי עבודת ה' בין אנשים גדולים, אלא גם כלפי ההבדלים בין אנשים גדולים לאנשים קטנים ופחותים. כשמתבוננים, רואים כי אצל כל הצדיקים שעסקו בתורתו של רשב"י - פנימיות התורה, בלטה במיוחד ההנהגה של יחס מרומם ומחשיב כלפי כל יהודי אפילו הפשוט ביותר.

כך רואים אצל הבעש"ט הק' ותלמידיו שהרימו את קרנם של היהודים הפשוטים, והחשיבו אותם לאין ערוך, כאשר ידועים על כך סיפורים לרוב, כמו הסיפור של היהודי העם הארץ שאמר בכוונה עצומה 'ועצר את השמים' מתוך כוונה שהקב"ה יסחוט את השמים ויביא גשמים, כאשר בבורותו טעה בפירוש המילות, והתבלבל עם הלשון הארמי המתרגם עיצור מלשון סחיטה, והצדיקים גילו שהיהודי הזה פעל שעצירת הגשמים תיפסק, או הסיפור בשעת גזירה שהיתה על הנשים בזמן הרה"ק מראפשיץ ז"ע, שיהודי טעה ואמר בברכת השנים מברך הנשים בכוונה גדולה, והצדיקים גילו כי הוא פעל לבטל את הגזירה.

כן ידוע הסיפור בזמן האר"י הקדוש על יהודי שהתלהב מקדושת לחם הפנים, והביא לחם הפנים לארון הקודש שבביהמ"ד עד שנודע מעשהו לרב העיר שגער בו והפסיקו מן המעשה, והאר"י הק' הודיע לרב כי נגזר עליו מיתה על שהפסיק את הנחת רוח העצומה שעלתה למעלה מהנהגתו התמימה של היהודי.

וההסבר הוא פשוט, כי כאשר העסק העיקרי הוא רק בחלק החיצוני שבתורה, ולא כ"כ בפנימיות התורה - הנשמה של התורה, החשיבות העיקרית הוא להשגה ראויה בתורה לפי הכלים שלנו, כוחות השכל וההבנה שלנו.

אך כשפנימיות התורה מאירה, שהפנימיות של התורה, הוא הרי אור ה' בעצמו, שאין לו סוף וגבול אשר מתגלה לכלל ישראל בתורה הק', אז מבינים כי ההשגה הגדולה ביותר על פי הכלים שלנו, אינה אפילו כטיפה מן הים הגדול לעומת אור אין סוף, ואדרבה, דווקא בשביל שהאור הוא אין סוף הוא יורד לכל נשמה של יהודי בעולם באשר הוא המבקש את השי"ת בתורתו, ואם כן הערך לסוג הכלים שבהם הוא ניגש ומקבל את התורה אם הוא בעל מוח רחב יותר או קטן יותר, נמוך והולך, ואם כשאותה נשמה ראתה בתורה הק' 'לחם פנים לפני תמיד' נקלטה ההבנה בכליה הקלושים והבנה המעוותת שלו כי מדובר בלחמים לארון הקודש, הרי זה אותו אור ה' האין סוף המתגלה בתורה לנשמות ישראל כאור ה' המתגלה בהשגות הגבוהות ביותר של הבעש"ט הק' או האר"י הק'. ובאשר להבדל בהשגה בכלים שלנו? הרי הם בטלים ומבוטלים כאפס ואין מול אין סוף ב"ה.

הבנה זו שופכת אור גם על הסיפור המובא בחז"ל (שבת לג) שכשרשב"י יצא מן המערה אחרי י"ב שנה, וראה אנשים עוסקים בחרישה וזריעה בשדותיהם, הקפיד איך אפשר

כלל ישראל מתכוונ ליום ל"ג בעומר, ההילולא קדישא של התנא האלקי רשב"י, בו נשוח ונשמח באורו הקדוש, זה הזמן להתבונן קימעא באורו של התנא לאורם של צדיקי הדורות בדיבוריהם הקדושים על קדושת התנא ועל קדושת היום, ללמוד איך לקלוט אל נפשנו את אורו הקדוש כראוי ביום שמחתו, ואיך זה נוגע אלינו בחיי היום יום.

אחת המימרות הידועות ביותר על רשב"י, היא המימרא הקדושה של ה'בית אהרן' ז"ע **'מה הקב"ה לכל אף רשב"י לכל ואפילו לפחותים'**.

במחשבה ראשונה זה יכול להראות לאנשים מסויימים כדיבור של חיזוק גרידא להמון העם, לבל יתייאשו עצמם וידעו כי התנא האלקי מתייחס גם אליהם לרומם אותם ולהאיר אותם.

אך ברור כי כמו כל דיבורי הצדיקים שנאמרו ברוח הקודש ובחכמה אלקית, הם עמוקים מני עמוק וצופנים בהם סודות נוראות ונשגבות, כך גם דיבור קדוש זה של ה'בית אהרן' אשר צדיקים וחסידים חזרו עליו רבות. ולפי מיעוט השגתנו נוכל ללמוד בס"ד הגדרה מסויימת שיש בדיבור זה על מהות האור המיוחד של רשב"י.

א

הרבה דרכים למקום

הנה יש להבחין בנקודה מיוחדת בתורתו של רשב"י אשר בולט בהם מאד העניין של הלימוד ע"י חברים ביד, כאשר הוה"ק כולו התחבר על ידי חבירי קדישא יחד, וחיידושי התורה הנשגבים של תורתו של רשב"י עולים דווקא מתוך התחברות התלמידים יחד בעסק התורה.

רואים גם שאחד מענייני השמחה ביום ההילולא דרשב"י הוא, על כי ביום זה פסקו מלמות כ"ד אלף תלמידי ר' עקיבא בעוון 'שלא נהגו כבוד זה בזה', כאשר דווקא רשב"י ועוד ארבעה תלמידים נשארו לחיות וחיידושו את הרבצת התורה, ובדווקא מתוך אופן של התחברות חברים יחד וניהגת כבוד זה בזה כאמור.

ויש בזה עומק נפלא. כי עניין הפגם של תלמידי ר"ע שלא נהגו כבוד זה בזה, - הגם כי פשוט שאי אפשר להשיג טיפה מן הים מקדושתם של התנאים, אך על פי המבואר בספד"ק את המורם לנו לעבודה ולמעשה - היינו, שקדושי העליון האלו שניצלו את כל כוחותיהם לעבודת ה' הגיעו כל אחד בעבודתו ובתורתו, להכרה שלו בתורה ובאמת ה' בשלימות. ומאחר שאין דעות בני אדם שוות, היתה דרך העבודה של כל אחד שונה קימעא מחברו, וקדושי העליון האלו מתוך אמת ה' שבערה בקרבם הרגישו כל אחד כי הנהגתו של החבר אינה מגיעה לרבונו של עולם בשלימות, ומתוך כך היתה אורייתא קמרתחא בהו מול הנהגותיהם של החברים, ולא נהגו כבוד זה בזה.

אך האור שרשב"י גילה, הוא ההשגה כי אורו של השי"ת אינו מוגבל להתגלות בדרך מסויימת דווקא, והרבה הרבה דרכים יש להגיע להשי"ת לכל יהודי מהמקום שלו, רשב"י מגלה כי השי"ת הוא די גדול ואין סופי בכדי שאמיתותו האמת והיחידה תוכל להתגלות גם בדרכים רבים ושונים, ובכל דרך בתכלית השלימות והאמת. ומתוך כך נובע היתקון לפגם של תלמידי ר"ע על ידי דרכו של רשב"י ללמוד דווקא באופן של התחברות חברים יחד בנהיגת כבוד זה בזה, כי כל יהודי ממקומו הוא ובכלים שלו מגלה את אורו של השי"ת בתכלית השלימות.

רשפיה / כללי וחיצי קודש ממאורי החסידות

אלמלי הוי ידעין בני נשא רחילותא דרחים קודשא בריך הוא לישראל, הוו שאגין ככפריא למירדף אבתריה (אילו היו יודעים בני אדם האהבה שהקב"ה אוהב את ישראל, היו שואגים ככני אריות לרדוף אחריו)

זוהר הקדוש (שמות ה:)

ברכת מזל טוב

לידידנו החשוב

הרה"ח ר' **אברהם חיים וויזל** שליט"א מחשובי התוסמים

לדגל החלוקה לבנו היקר **יואל משה איזיק** ב"י

ברכת מזל טוב

לידידנו החשוב

הרה"ח ר' **אהרן ברייט** **בראנסדורפער** שליט"א מחשובי התוסמים

לדגל החלוקה ומלאת מ' שנים לבנו היקר ב"י

1000 גליונות

לזיוני הרבים

נרבות הרה"ח ר' **זאב יחזקאל יאראוויטש** שליט"א

לדגל החלוקה לבנו היקר **שלמה ב"י**

500 גליונות

שמעון רוב קליין שליט"א

נרבות הרה"ח ר' **שמעון רוב קליין** שליט"א

לדגל החלוקה לבנו היקר **שלמה ב"י**

500 גליונות

מאיר נחמיה

נרבות הרה"ח ר' **מאיר נחמיה קאהן** שליט"א נכד כ"ק אד"ש

לדגל החלוקה לבנו היקר **שלמה ב"י**

שונא אהוב

'תן לי ליכנס!, אני לא יכול לחכות! תן לי עכשיו ליכנס' דחק פייוול בגבאי, קולו היה נסער ומבולבל. המשב"ק הביט על השעון, ומחוגיו חיוו כי זמן הקבלת קהל

עומד כבר להסתיים, הציבור שחיכה היה די גדול, 'אם פייוול ייכנס יצטרכו העומדים בתור, לוותר על הכניסה היום.' חישב. המבט מעורר הרחמים של פייוול גבר, ולבו נכמר, הוא פינה לו מקום בראש התור.

כעבור רגעים מספר נכנס פייוול לקודש פנימה. רוב המחכים בתור, פכרו בידיהם. כשפייוול אהובו של הרבי נכנס, זה לא ייגמר כל כך מהר, ידעו, הם פנו לדרכם במפח נפש.

טיפוס מוזר היה פייוול.

דווקא בעיני הסביבה היה פייוול נחשב כאיש נכבד, מצהיב היה פנים לבריות, והן הצהיבו לו בחזרה, ידידים רבים כיתרוהו בין באי חצר הקודש ד'גור, כולם ידעו גם על היחס המיוחד והבולט שפייוול זוכה מאת הרבי ה'אמרי אמת' המרבה לקרבו ולגלות לו גילויי אהבה וחיבה יותר מגדר הרגיל, מה שתרם למעמדו ולהעלאת ערכו בעיני סביבתו, עד שהיו כאלו שאפילו הגדירוהו כ'שיינער איד'. איש מבין ידידיו הרבים לא העלה על דעתו, אלו תהומות של שנאה רובצים בתוככי נפשו של פייוול. שנאה עמוקה ובווערת קודם כל כלפי עצמו, ומתוך כך כלפי כל סובביו וכלפי כל באי עולם.

מומחיות מיוחדת פיתח הוא עם השנים במשחקי חנופה, עד שאיש מלבדו לא הבחין במוזרות שבנפשו, המסוככת והמצחינה מזבלי מידות רעות בצורה מבהילה, והוא קיבל בשופי את מנת תשומת הלב הדרושה לו מאת הסביבה, בשביל להרגיש טוב עם עצמו איך שהוא. מי שהרגיע לו יותר מכל את נפשו המיוסרת היה הרבי הקדוש בעצמו שלא הפסיק מלגלות כלפיו אהבה וחיבה בלי גבול.

נפש מסוככת ומפותלת הוא היה.

המעשה המחפיר שהוא עשה באותו בוקר גרמה לו לשנוא ולתעב את עצמו בצורה נוראה, והריצה את רגליו לכאן אל חדרו של הרבי. למנת קירבה ותשומת לב מהרבי שתשכך את כאבי נפשו.

פייוול יצא מהקודש ופניו האירו.

'יפה עשיתי שהכנסתי אותי' הרהר המשב"ק. 'תראה איך שהוא הפך לאדם אחר' שיבח את החלטתו.

זמן הקבלת קהל כבר הסתיים והוא ישב בודד בחדר המבווא. מחכה בסבלנות שהרבי יסיים את חק לימודו עם בנו הרה"ק ר' מאיר, והוא יוכל לסדר את החדר ליום המחרת.

לפתע נפתחת הדלת, והבן ר' מאיר יוצא בסערה.

'תראה מה שמצאתי כאן על הרצפה' הוא הושיט למשב"ק אגרת כתובה בכתב יד בידיים רועדות.

המשב"ק התחיל לקרוא ופניו שלו גם נצבעו בלבן.

היתה זו אגרת המיועדת לבית המלוכה בפטרבורג, וכללה בתוכה רשימה של עלילות חמורות ושפלות על ה'אמרי אמת'. ר' מאיר עדיין לא הבחין, שעל החתום היה פייוול שלנו מקורבו של הרבי, והוא הראה למשב"ק בסערת לב את המופת שהמכתב נפל כאן בחדרו של הרבי בהשגחה העליונה, השומרת על הצדיק.

המשב"ק הראה לר' מאיר את החתימה.

'עכשיו אני מבין הכל' הגיב ר' מאיר בהפתעה.

'מה אתה מבין?' ביקש המשב"ק המבולבל להבין.

'מעולם תמהתי למה אבי הקדוש מקרב אותי כל כך, מה מידה טובה מצא בו, עתה אני מבין את הסיבה לכך'

'כלומר?' התבלבל המשב"ק עוד יותר.

'וכי איפה עוד יוכל אבי הקדוש כל כך לעבוד על מצוות 'ואהבת לרעך כמוך' כמו אצל היהודי האומלל הזה?...' הסביר הבן.

מקור: הרה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א, באר הפרשה.

שאלות והתלכטויות בעבודת השי"ת

אנה אבקשך

ל"ג בעומר

בקודשא בריך הוא, והוא מאיר אמתת מציאות ה' בהארה עצומה בכל נשמות ישראל. כל מה שיש לנו בהסתכלות פנימית זו - שהיא כל חיינו ואורך ימינו - הוא מכחו של רשב"י, ובהסתכלות זו אנו שמחים ומרגנים ומפזים ומכרכרים. שמחו בה' וגילו.

ונקודת הדברים - מה שנוגע לגבי היום הזה: ביום זה השי"ת מאיר לנו בנשמותינו את ההסתכלות הפנימית, האמת האלקית, בתוקף גדול. וזו המטרה שצריכה להיות נגד עיינינו ביום הזה, לקבל את האמת האלקית שמתגלה בנשמותינו. צריך לרצות זאת, להשתוקק לכך מתוך הכנעה והרהורי תשובה, ולשמוח בזה בשמחה עצומה.

העבודה

באופן כללי, מהי עבודת היום הזה?

כאמור, יום זה מסוגל להידבק באור פנימיות התורה, שהוא אור הרשב"י, והיינו לגלות ולחיות עם הקדושה האלקית המסתתרת בכל הבריאה, ולהכיר בפנימיות האלקית של כל איש ישראל, ובפנימיות הקדושה שבכל אות וכל קוץ שבתורתנו הקדושה - כמו שאנו רואים אפס קצהו מאורו של רשב"י, מה שנחקה על גבי הכתב בספר הזוהר הקדוש, שכל כולו מגלה קדושת התורה ורזיה, וקדושת ישראל והפנימיות האלוקית שבכל דבר בעולם.

ואם כן עבודתנו ביום גדול זה להתחזק בתוקף האמונה בהשי"ת ובקדושת תורתו ומצוותיו, ולהתחזק בתוקף האמונה בקדושת הצדיקים - שזהו בעצם קדושת נשמות ישראל (כי אמנם כל נשמה קדושה, אך אצל הצדיק זה מתגלה בכל התוקף).

ועל ידי קדושת השי"ת ותורתו ועמו - נזכה לעורר בנו הכנעה אל הצדיק, ושמחה עם הצדיק, וכך נעשים אנו כלי קיבול לקבל אורו של רבי שמעון, שזהו כאמור לא לדעת עוד שמות ואותיות - אלא שייחקה בלבנו אמתתו של השי"ת ביותר אמת, שייקבע בקרבנו קדושת נשמות ישראל ביותר אמת.

ובשפת המעשה: אם עד היום הייתי רגיל לראות את עצמי ואת חברי כעוד 'אדם', עם צורה כזאת ותכונות כאלו, הרי שעכשיו ביום ל"ג בעומר אפשר לעשות מהפכה ממש בנפש, ובצורת ההסתכלות על כל דבר. להתחיל לראות יהודי מה שהוא באמת - אור אלוקי קדוש ומאיר. ואם עד היום הייתי רואה את העולם כאילו נוהג כמנהגו - מעכשיו אראה את העולם כלבוש לאור ה' המחיה את כולם, ואחוש מציאותו שבכל מקום, וכן הלאה.

ולא בשמים היא. כי כידוע מה'בית אהרן' כל איש יהודי בכל מצב יכול להתרומם מאד מאד בכוחו של רשב"י, והיינו על ידי האמונה בקדושת הצדיק (כמובא שם), והתשוקה להתקרב לאורו והשמחה עמו, בצירוף הרהור תשובה כמובן.

ההילולא

יצא כרוז מן השמים ואמר: "עולו אתו ואתכנסו להילולא דרבי שמעון" (בסוף אידרא זוטא, האיזני רצו): 'הילולא' פירושה חתונה, והשאלה נשאלת: **למה 'הילולא' הרי יארציט יש כאן, וכי חתונה יש כאן?!**

כמו חתונה, עניינה שנעשה יחוד חתן וכלה שגורם למעלה ליחוד קוב"ה ושכינתיה, והמטרה היא להוריד עוד נשמות קדושות כאן בעולם הזה. ככה בל"ג בעומר נעשה יחוד של קוב"ה עם השכינה שהיא נשמת הצדיק - בה שורה ומתגלה השכינה הקדושה, והמטרה היא להוליד ולהשפיע הארה אלקית בכל נשמות ישראל האחוזים בנשמת הצדיק הכוללת.

לכן אם בכל יארציט מדליקים **נר אחד**, המורה על אור הנשמה "נר ה' נשמת אדם" (משלי כ, כז) - הרי ביום זה מדליקים אנו **מדורה**. להורות על אור נשמת הצדיק שהיא כוללת את כל נשמות ישראל, ומאירה בכל הנשמות את אור ה', את התשוקה להתקרב לה, וכולם מתעלים על ידיה בלהב העולה מאליה כלפי מעלה, להתקרב להשי"ת.

האור

מהו אורו של רשב"י המיוחד המתגלה ביום הזה?

התשובה הפשוטה והידועה היא שאורו של רבי שמעון הוא אור פנימיות התורה, שהרי הוא גילה את ספר הזוהר הקדוש אשר ממנו מתפשטת פנימיות התורה. אולם צריך לדעת שפנימיות התורה אין הכוונה בדווקא לספירות ושמות הקדושים, אלא **ההסתכלות הפנימית על הבריאה**. להסיר את הסתר החיצוני של הבריאה, ולראות את האור האלקי המחיה את הכל, ואין עוד מלבדו שום מציאות בעולם, לראות את הנקודה הפנימית שלנו ושל כל יהודי שהיא הנשמה, המתאחדת בו יתברך בתכלית הקשר והיחוד, וכן בכל דבר לראות את הפנימיות האלקית המסתתרת תחת הלבוש החיצוני.

זהו בעצם עניינו האמיתי של ספר הזוהר. כמו שהרה"ק הרבי ר' ברוך ממעזיביז ז"ע היה ביום ל"ג בעומר שמח מאוד מאוד ורוקד עם ספר הזוהר הקדוש, והיה קורא את נוסח דף השער בזה הלשון: "ספר הזוהר" - דער ספר ווס דערלייכט, "לתנא" - וואס לערנט אונז, "האלקיי" - געטליכקייט. ואכן עצה טובה קא מעמע לן לכל מי שרוצה לזכות להסתכלות הפנימית האמורה, להגות מפעם לפעם בספרא קדישא הדין, שכידוע בכוחו לעורר ולגלות את קדושת נשמתו של כל אחד מישראל ולהאיר לו את הארה האלקית.

זהו אורו של רשב"י. כל עניינו בעולם וכל רצונו היה רק לגלות ולהוציא לפועל את כבוד ה', כמו שאמר (אדרא זוטא רפח). "כל ימי בחד קטירא אתקטרנא ביה